

ligger måske først om halvandet år eller senere, så vi har en lang forhandlingsproces foran os. Også af den grund er det vigtigt, at vi ikke allerede nu løber skrigende bort fra hinanden i hver sin retning.

I vores forberedelser til regeringskonferencen tager Det Radikale Venstre udgangspunkt i resultaterne af folkeafstemningerne i 1992 og 1993. Vi føler os forpligtet af folkeafstemningerne, og vi vil respektere de afgørelser, som den danske befolkning har truffet. Med den respekt skal den danske regering efter vores mening gå aktivt ind i forhandlingerne med de andre EU-lande.

Det Radikale Venstre vil lægge megen energi i regeringsforhandlingerne på alle de poster og med alle de mandater – selv om det ikke er mange – vi har at bruge. Vi vil seriøst arbejde for et sådant resultat, at vi kan anbefale et ja, når der til den tid skal tages stilling. Den danske befolkning skal både før og efter regeringskonferencen have de samme reelle valgmuligheder, som de har i dag.

Forbeholdene kan ikke forhandles væk på regeringskonferencen, og konferencens resultater vil ikke i sig selv udløse en afstemning om de danske undtagelser.

Her ved udgangen af året 1995 kan vi konstatere, at den chokbølge i Europa, som det danske nej udløste, endnu ikke har lagt sig. Det Radikale Venstre vil arbejde for, at denne chokbølge ikke bliver Danmarks eneste bidrag til Europas fremtid.

Den af regeringen foreslåede dagsorden får Det Radikale Venstres støtte.

Annette Just (FP):

Hvis man ønsker en udvidelse af EU – og det forstår jeg, at der er et meget stort flertal her i Folketinget, der ønsker, og Fremskridtspartiet er enig i det ønske – hvis vi vil have et fredeligt og sikkert Europa, er det nødvendigt ikke blot at udvide NATO, det er en anden debat, det er det forsvarsmæssige sikkerhedsnet, der skal til, men vi skal også udvide EU som værende det økonomiske sikkerhedsnet.

Så langt er vi enige. Men for at vi kan gøre det, er vi nødt til at lave nogle kæmpereformer i EU. Det tror jeg såmænd ikke, der er mange, der er i tvivl om, og det er også grunden til, at man nu lægger op til den store regeringskonference i 1996.

Men hvad er det så, man vil gøre? Vil man spænde et sikkerhedsnet så stramt, at man kvæ-

ler de nye lande, eller vil man prøve at se på, hvorfor de forskellige EU-landes befolkninger siger: Dette er gået for langt. EU er ved at kvæle det fri initiativ. EU er ved at overtage magten fra de nationale parlamenter. Vi kræver en forenkling af systemerne. Vi kræver en reform af det økonomiske samarbejde, som, hvis det går ud i den 3. fase i ØMU'en, også vil kvæle det økonomiske selvstændige initiativ i de forskellige lande.

Jeg tror ærlig talt, at regeringen udmærket godt ved, hvordan situationen er. Lad os bare tage de sidste tal fra Sverige. Hvis der i dag var en folkeafstemning, om Sverige skulle være medlem af EU, så ville der være 60 pct., der sagde nej, og, så vidt jeg husker, 29 pct., der ville sige ja. Det ville altså være et klart nej til at gå ind i EU.

Jeg mener ikke, at Sverige skal melde sig ud af EU, og jeg mener ikke, at Danmark skal melde sig ud af EU, men vi skal her i Danmark se på, hvad det er, der er gået galt.

Har EU fået for meget magt? Fremskridtspartiet mener ja. Det var også derfor, vi sagde nej til Maastricht-Traktaten, fordi den pludselig gik fra at være det indre marked, Det Europæiske Fællesskab til at være Den Europæiske Union.

Som det blev sagt ganske klart fra De Konservatives side, var De Konservatives mål et forenet Europa. Det ønsker befolkningerne ikke, og Fremskridtspartiet har advaret imod, at vi laver dette her om til et forenet Europa, og vi bliver ved med at sige, at det skal være et europæisk fællesskab.

Hvordan gør vi det? Ja, vi gør det ved at se på bureaukratiet, hvordan det har fået et omsiggribende omfang, så der næsten ikke er nogen lovgivning her i Folketingssalen, som kan blive vedtaget, uden at vi skal spørge i Bruxelles.

Og gør vi det ikke, vil jeg sige: Hvad er det for en landbrugspolitik, man fører i EU? Når man endelig taler om, at det måske er nødvendigt at lave lidt om på systemet i landbrugspolitikken, for vi har faktisk indgået en verdenshandelsaftale, også kaldet WTO-aftalen, så siger man: I stedet for at give det som tilskud til landmændene for det, de producerer, kan vi give det som socialhjælp. Jeg vil sige til statsministeren, at det er ikke nogen reform, det er en omfordeling.

Når vi kommer til det tredje punkt i den motiverede dagsorden, som jeg har foreslået, er det nødvendigt, at vi ser på alle disse omfordelingsfonde. Det er milliarder og atter milliarder af kroner, der bliver brugt til omfordeling fra de